

מסורת הש"ס

(ח) [תוספתא פ"ב, ב] ק"ח
 אינו, (ג) ר"ת שנה א', (ד) [וע'
 היטב תוס' וזחים קיז. סד"ה
 ר' שמעון ותוס' תמורה יד:
 ד"ה סמי מכאן],

נוסחת הריב"ן

ומונה את של בנו ואח"כ משלים את
שלו ואע"ג דלא מייחרי משלו אלא
עשרה ואפי' הכי חייילי הא לא אדמי
דאילו התם כיון דאמר הריני מור
סתם לכשיהא לי בן לא נחית למניינא
דלא קאמר אימתו (א) ואי לאשר ערין
למנושה (ב) הילכך דאמר דהדר
ואמר הריני מור דינא הוא דליחול
עליה לאתער דדילמא לא יהא לו בן
עד לאחר שלמים דלא מייחרי כלל
ואישתכח דמלאתער הוה ליה למימני
מירות שלו א"ר זמנין דלא אסיק
למימני אתו שו קדוש שנולד לו בן
כיון דאפי' לאמר ליה בגילוח כדפרטי

הגהות הב"ח

(ה) רש"י ד"ה לא סלקין וכו' יחזמה אי לאהר עשרין שלשה ואי לאהר עשרין שלשה הילכך האי דלמי ואמר וכו' נבין דלמי אפטר וכו' כגזרות חתם דמי דלמי הכא דקא נאמרי וכו' כיון דעשרה וימין כו' (ו) ד"ה ואמלי היכא דלמי דלמי ומעשיו וכו' לית ליה הפסק ליכא למימר דמונה כו' ואח"כ ל' הדיעה דלמי דלמי (ז) ד"ה ואמלי נלעין דלמי ע"א ד"ה כיון וכו' חילוקו לכו בלדלה: (ח) ד"ה גזירי וכו' גזירות סתם הוואל דלפני עשרין:

גליון הש"ס

תוס' ד"ה אמר במשה וכו'
ולא היה היתר וכו'. ע' מה
שתמה כזה בס' צתי כהונה
ח"צ בסוף הספר צדקשותיו
דף כב ע"ג:

הגהות התוספות

1. ז"ל הוא דימתין. 2. ז"ל
 - אחרי מירות דאחר עשרים.
 3. ז"ל דבכ. 4. ז"ל דחזר.
 5. ז"ל מיר עולם. 6. תיבות
 - מיר עולם נמחק. 7. ז"ל להכי.
 8. מיר השתא ויכול ז"ל כי.
 9. גדל"ל במיר. 10. בנס"א
 - ביום. 11. תיבות נדרים וגדלות
 - נמחק וז"ל ממחום וטירות.
 12. ז"ל לאו נידר ונידב הוא.
 13. ז"ל כי אם בשלה, ומיב
 - גם היא ט"ה. 14. ז"ל כיון
- דסותר.

פי' הרא"ש

[illegible]

אס"ל נזירות מועטם כיון. דאָליו מחסיל מעבסיו למנות לא מייטרי
 זמן מהאָך מירות אלא עשרה ימים ולא הוי צהן כדי גידול שיער
 דליה תגלה פחות משלושים: לא סלקין ליה הליון עשרה. למנין
 מירות אלא לית צהו גידול שיער הילכך לא חיילי ליה מעבסיו אלא
 לאחר עשרים יתחיל למנות שמי

וְזֶה עֲשֶׂה רִיבֵי יוֹמִין הוּא
לֵבִין עֲשֶׂה וְדֹא' נִזִּיר
הַ תַּמְנִין יוֹמִין לְבִסּוֹף
ל"ח חִילִי אִמֵּר הָרִנִּי
כִּשְׁיוֹ נִזִּיר עוֹלָם מִהוּ
לֹא אֶת"ל הַכָּא כִּינן
לֹא אִמֵּר הָרִנִּי נִזִּיר
סָם וּמַעֲכִשְׁיוֹ נִזִּיר סָתָם
לֵאִיתְשׁוּלִי מִי חִילֵּא
בְּשִׁבְעָה בְּאֵדָר מֵאִי
הָרִנִּי נִזִּיר לְאַחֵר
זֶה יוֹם גְּמוּנָה עֲשֶׂרִים
אֶחָד כ"ג מוֹנָה שְׁמוֹנִים
שׁוֹנָה נִמְמָא בִּימֵי כְּנוּ
רִישׁ לְקִישׁ אִמֵּר
אִמֵּר סוֹתֵר הָדָא
רִישׁ לְקִישׁ אִמֵּר אִינוּ
לְחֹדֵר וּדְכֹרֵרָה לְחֹדֵר
נִמְמָא

כלומר מחילה שאל בזמירות מועטת ושז שאל בזמירות מרובה
 תמצא תומר דאפילו את"ל בזמירות מועטת לא חיילא כיון דעשרה
 לא סלקי הק עשרה שיעלים אחר עשרים² לאיצטרופי
 שספר ממחילה משום דהגך עשרה לא חזו לזמירות לחודייהו

אלא אלו עשרים יום רוצה שיהי פנויים והיה מותר ביין ובתגלחת ולעומאוח למתים אכתי מיבעי ליה לגמירות מרובה דמאה יום כיון דלוי חיללא השתא כ' יום אכתי פשו דלוי פ' יום אחר מירות דל' יום דחור לגמירות לחודייהו ומצטרפי שפיר להמי עשרים יום להשלמת ק' יום וימנה [כ'] יום ושוב מונה ל' יום ומגלח ויציא קרבן ושוב מונה פ' יום להשלים המאה יום ויגלח שנית ויציא קרבן ולא קפיד אהפסקת מירות ואי דילמא אפ"ה לא חיילי יום דלא שלמי מאה יום בבתר [כ'] יום ואין רצו להפסיק מירותו ומסתמא בשעת קצלה היה דעתו [ככ']³ יום קמאי יהיה מותר ביין ובתגלחת וצטומאה ואחרי כן יעשה שלשים יום ויגלח ויציא קרבן ושוב יעשה מאה יום רצופין ויגלח ויציא קרבן: הגה"ה ז"ע אי מצי למיבעי הכיאל דאמר הריני נזיר מאה יום ונזיר לאחר

עשירים יום דהשטא הקדים המאה יום [אי אחרת] חילי מהשטא אי גלא [ושמא] דה"ה דמלי למינעי הכי וחדא מנייהו נקט. הגה"ה: **אמר** הריני נויר לאחר עשרים יום ומעבשוי נויר לעולם. דדינו אס הכזיב שער דמיקל ומציא שלט בהמות:

ב' חיי"א. מזירות עליה מהשטח או לא את"ל דבין מזירות מועטת
ובין מזירות מרובה מהשטח חיילא משום דכי מטו עשרים וחול
מזירות לא הוי הפסק כולי האי שהרי דמי הוא למזירות דמאה אבל
הנא אי חיילא מהשטח מזיר עולם ומזירות דלחור עשרים אינו כיוצא
בו כלל והוי הפסק היולק לא הוי עולם כלל עד שישלים מזירותיו
שדבקה עשרים קמאי יהיה הותר בין וזתבגלתו וצוממאלה או דילמא
דמ"מ יחול מהשטח מזיר לעולם וכי אתו עשרים יתנו מזירות שלשים
יוס ומגלת למ"ד מזיר עולם מיקל אחר שלשים יוס או אחר א' [ש"א]
למזיר כדאית ליה ולמזיר כדאית ליה (לפי דף ה.)² דחויא³ למזירות עולם
סהתחיל ולא חשיב הפסקת מזירותו כיון שצידו לשאלו על מזירות של
שלשים יוס והיה עושה מזירות עולם לפניו בלי הפסק היולק ו' אחר
מאפילו לא שאל על מזירות [דל' יוס] יחול עליו מזיר עולם מהשטח
היה"ה דמאי ה' למיבצי אי אמר הריני מזיר⁴ לאחר כ' מזיר עולם⁵
מנכשו מזיר סתם: **ורא"ו** הכא ודאי כיון דלפשר לאתשולי
למזירות שחול לאחר עשרים יוס הכא"ו חיילא מזיר עולם מהשטח⁶
יחול לשאלו אמירות דבתה עשרים ולא תהיה הפסק כלל בתוך
מזירות למזיר עולם:

[illegible]

עשרים ולאחר דמונה ליה שלשים אפשר למיחדר ולמימני תמוני
משום דליכא גידול שיער לבסוף חיילי להו מהשתחא אכתי מביצי כך
הא אמר הריני מזיר לאחר עשרים ומעשוי מזיר עולם מהו ב כיוון
לנזירות עולם לית ליה הפסק דהיבא דלאמר מעשוי מאה יום הוא
דיבא למימר דמונה עשרים ואח"כ מונה שלשים ואח"כ מונה שמונים
דודאי חיילא עליה לאלתאר מכי אמר מאה יום משום דכיון דלית להו
הפסק לסוף מאה היילך הכה נמי אפשר לתפקקניהו מתוכן האכל
הכה דלאמר מעשוי מזיר עולם דמזיר עולם איין לו הפסק ואלא
דמגלה משלשים לשלשים היינו טעמא משום כוזב ולא משום דליהוי
הפסק וכיון דליין לו הפסק לא פסקיין להו מתוכן וכיון דלא אפשר
בלא הפסקה לא תיחול עליה נזירות כלל עד לאחר עשרים דלימני
שלשים של נזירות ברשא: ואח"כ לענין כולהו שאילתא לענין נזירות
מועטת דלנזירות מאה או לנזירות עולם^(*) כיון דאפשר ליה
לפיסולי. אהבהו נזירות שקבל עליו לאחר עשרים ליחלו להו כולהו
מהשתחא אכתי מפעי כך אמר הריני מזיר שמשון לאחר עשרים יום
ומעשוי מזיר סתם מהו: **הכא**. בזמיר שמשון דלא אפשר לפיסולי
עליה משום דמשמן לא היה דבור אמרנין כיון דלא אפשר לנזירות
עליה אמזיר שמשון לא חיילא ההוא נזירות סתם^(*) בדהואיל דסוף
עשרים לא שלמי או דילמא חיילא: **אמר הריני כמשה בצבעה**
בצדר. דמשמע כמשה שנפטר בצבעה בצדר א ושוב לא שמה יין מי
הוי לשון נזירות או לא: **נטמא בימי בנו**. האי דלאמר הריני מזיר
כשיהא לי בן ומזיר סתם התחיל מונה את שלו ועד שלא השלים את
שלו נולד לו בן מניח את שלו ומונה את של בנו ואם נטמא בחור
ימים הללו על שמה לבנו: ר' **יוחנן אמר סוסר**. אף אותן ימים
שמנה כבר על שלו ב דיון^(*) והפילו מנה את שלו אינו מגלה
בינתיים כנזירות אריכתא דמי וסותרא את הכל: **וריש לקושא אמר**
אינו סוסר. את שלו דנזירות ידידיה לחוד ודבנו לחוד:

עשרים יום ונהי' דלא מני' לגלגל לכוף עשרה דלאחר עשרים דהא ח
 וטומאת מהם יא' ואחר עשרים יפסיק נזירות זה ויתחיל נזירות שמש
 הריני א' סתם לאחר כ"ן ומעכושיו נזיר שמשון דודאי חייל עליה לאלת
 ולא יהיה הפסק בזמירות שמשון והך צעיא לא מני' צעי בזמיר עולם
 חייל עליה נזיר סתם מהסתא כיון דאפשר אחשיל אומר עולם שמשון
 שמשון מיציעא דלא אפשר לאתשולי עליה וה"נ שמשע צ"ג דמכור
 נזיר עולם אפשר אתשולי: **אמר במשה בו באדר מהו.** דרבי
 מסתמא רבס נדרו בנדר^ד ורבו נזירים בישראל מחמת צער והומו
 מותו ונזירות קבל עליה או כיום^ט הוולדו קאמר ושמחה קבל על
 אותם שנדרו בזמיר בפטירת משה רבינו הא היו נזירים כל
 * ולא היה היתר גם בשילה^ט וכן קשה מן נזירות דאצלוס^ט: **ה**
 קאי דתמן מניח את שלו ומונה שן בנו לרש לקיש נפקא מיני
 דסותר היינו דוקא כשפוסק מניינו ב' והניח את שלו ומונה את
 של מניינו לפי שלל השלים מניינו ואילו היה מונה שני מניינים
 של היה סותר מנין של עצמו יא' לגמרי עד שלל התחיל מנין של
 משלו תחילה סותר סותר אצל בירשא דמתי' דקמי הריני מנין של וזו
 בנו ד"ה אינו סותר אלא של בנו דכבר נסתלק לגלגל את שלו: **ה**
 שלו ושל בנו ובאמצע נזירותו הוא עומד אצל ודאי נטמא צימי

פפּשער לאַתשולִי חײלאַ. כלומר לאַ תּמנע נזיר לעולם מלחול לאַלתר משום בטול נזירות שלאַחר זײַר שלאַחר כ' אַמרי' כשאמר ומעכשיו נזיר לעולם הײה בדעתו שיחול מיד ועל נזירות שלאַחר

לאנזיר דלאחר כ' ולא הוי הפסק כלל. וה"ה דהוי מצי למבעי הריני נויר עולם לאחר כ' יום לאתשולי אנזיר עולם: אמר כמשה בז' באדר מהו. מי אמרינן דהוי קבלת נזירות דמסר

עין משפט
נר מצוה

בז א מ"י פ"ד מהל' מזירות
 הל' ח וע"ש צ"מ:
בז ב מ"י שם הל"ט וע"ש:
בח ג מ"י שם הלכה ו ז:
בז ד ה מ"י שם הל"ג:

הגהות מהר"ב רנשבורג

[illegible]

פי' הרא"ש (המשך)

[illegible]

(א) נראה ד"ל הוי הפסק הלכך לא חייל מזיר עולם וכו' וכ"ה בתוס' ד"ה מי חיילא.